

Sygn. akt IV P 182/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 15-03-2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Madrak

Ławnicy: Alicja Orzechowska, Eugenia Pawłowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marlena Młynarkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15-03-2017 r. w Ostródzie

sprawy z powództwa P. Z. (PESEL: (...))

przeciwko A. S. (1) (NIP: 741-173-00-05)

o ustalenie istnienia stosunku pracy, o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, o wynagrodzenie za pracę

1. ustala, że powoda P. Z. łączył z pozwaną A. S. (1) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy w okresie od 22 czerwca 2015 roku do 09 sierpnia 2015 roku;
2. zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda P. Z.:
 - kwotę 790,30 zł (siedemset dziewięćdziesiąt złotych 30/100) złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
 - kwotę 2.536,36 złotych (dwa tysiące pięćset trzydzieści sześć złotych 36/100) tytułem wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
4. nie obciąża pozwanej A. S. (1) kosztami sądowymi;
5. wyrokowi w punkcie drugim nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.800 zł.

UZASADNIENIE

Powód P. Z. złożył pozew przeciwko A. S. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U. (...) o zasądzenie kwoty 790,30 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, o ustalenie, że umowa o pracę z dnia 1 października 2015 r. była umową o pracę zawartą między stronami od dnia 22 czerwca 2015 r., o zasądzenie kwoty 4200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za wrzesień i październik 2015 r. Wniósł również o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że był zatrudniony u pozwanej w charakterze kierowcy za wynagrodzeniem 40 gr. za każdy przejechany kilometr. Otrzymał od pracodawcy do dyspozycji ciągnik siodłowy R. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą do przewozów towarów. Wskazał dalej, że wykonywał pracę pod kierownictwem pozwanej oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pozwaną. Pomimo spełnienia elementów stosunku pracy pozwana w dniu 22 czerwca 2015 r. przedstawiła powodowi do podpisu umowę zlecenie za okres od 22 czerwca 2015 r. do 30 czerwca 2015 r. Od tego

czasu powód nieprzerwanie świadczył pracę na rzecz pozwanej. Pozwana nie wypłaciła mu wynagrodzenia za wrzesień i październik 2015 r. Powód podał, że w dniu 28 września 2015 r. wyjechał w trasę, na polecenie pozwanej, bez ważnych badań technicznych naczepy. Będąc w trasie został zatrzymany do kontroli drogowej, w wyniku której zatrzymano dowód rejestracyjny naczepy ze względu na brak ważnych badań technicznych. Ponadto, podczas kontroli drogowej stwierdzono, że ciągnik siodłowy, którym poruszał się powód nie spełniał warunków technicznych, w związku z tym zatrzymano dowód rejestracyjny ciągnika siodłowego za pokwitowaniem. Pokwitowania zatrzymania dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego i naczepy były ważne do 8 października 2015 r. Pozwana nakazała powodowi kontynuowanie rozwożenia towarów, okazało się jednak, że powód ma za mało paliwa. Pozwana nie przekazała powodowi do dnia 8 października 2015 r. pieniędzy na paliwo, w związku z czym powód zabezpieczył pojazd, umówił się z pozwaną, gdzie ma zostawić kluczyki od samochodu i wrócił autostopem do domu. Następnie, pismem z dnia 15 października 2015 r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Wskazał powód, że przyczyny rozwiązania umowy o pracę są nieprawdziwe, albowiem przestrzegał swoich obowiązków pracowniczych. Odmówił jedynie świadczenia pracy niesprawnym pojazdem, co było jego obowiązkiem aby nie narazić zdrowia i życia swojego i innych uczestników ruchu drogowego. Wskazał, że w przedmiotowej sprawie dochodzi ustalenia istnienia stosunku pracy od 22 czerwca 2015 r., odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę w wysokości 790,30 zł oraz wynagrodzenia za wrzesień i październik 2015 r., które wynosi 4200 zł netto i obliczone zostało wg ilości przejechanych kilometrów i stawki 40 gr./km.

Pozwana A. S. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U. (...) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Jednocześnie podniosła zarzut potrącenia kwoty 3040,50 zł stanowiącej równowartość sumy wartości rzeczy powierzonych P. Z. z obowiązkiem zwrotu, jak i kosztów uiszczonych przez pozwaną na rzecz K. W. z uwagi na uszkodzenie jego pojazdu przez powoda, a także obejmującego koszty przestoju pojazdu porzuconego przez powoda – w ramach żądanego odszkodowania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazała, że od 22 czerwca do 17 sierpnia 2015 r. łączyła ją z powodem umowa zlecenia, która została zawarta na wyraźną prośbę powoda. Dopiero od 17 sierpnia 2015 r. strony łączyła umowa o pracę. W okresie umowy zlecenia powód nie świadczył pracy pod kierownictwem pozwanej, nie była to praca o charakterze ciągłym, a jej charakter wynikał ze zgodnej woli stron. Argumentowała ponadto, że wypłata wynagrodzenia za każdym razem była kwitowana przez powoda i wpisywana na karcie drogowej i umowie zlecenia. Za wrzesień i październik 2015 r. powód pokwitował odbiór wynagrodzenia. Odnosząc się do żądania zasądzenia odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika wskazała, że przyczyny wskazane w piśmie rozwiązującym są prawdziwe. Powód bowiem sam zdecydował o wyjeździe niesprawnym pojazdem. W trakcie wyjazdu odmówił jazdy do W. i wytłumaczył się koniecznością powrotu do miejsca zamieszkania w celu zakupu węgla. Kiedy pozwana nakazała kontynuowanie jazdy, powód oświadczył, że pozostawia pojazd w miejscowości K.. Pozwana odebrała auto na własny koszt. Następnie, od 9 października 2015 r. powód nie stawiał się do pracy. Wskazała ponadto, że powód miał możliwość tankowania paliwa w formie bezgotówkowej na stacji (...). Mógł również skorzystać z karty płatniczej, którą dysponował. Zgłaszając zarzut potrącenia, pozwana wskazała, że powód uznał dług w kwocie 3040,50 zł. Powód bowiem nie zwrócił powierzonego mu mienia, stanowiącego wyposażenie pojazdu, uszkodził pojazd K. W., a koszty z tym związane poniosła pozwana.

Na rozprawie w dniu 15 marca 2017 r. pełnomocnik powoda sprecyzowała jego stanowisko w zakresie żądania zasądzenia wynagrodzenia za prace, wskazując, że wnosi o zasądzenie wynagrodzenia za wrzesień i październik 2015 r. wyłącznie w oparciu o wynagrodzenie wynikające z umowy i nie domaga się w przedmiotowej sprawie zasądzenia na rzecz powoda należności z tytułu podróży służbowych. /e-protokół z dnia 15.03.2017 r., zapis 00:02:13/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 22 czerwca 2015 r. do 9 sierpnia 2015 r. powód świadczył pracę na rzecz pozwanej na podstawie stosunku cywilnoprawnego w charakterze kierowcy, która obejmowała rozwożenie towarów na terenie całego kraju. Pracę świadczył w sposób podporządkowany, pod kierownictwem pozwanej, w miejscu i czasie przez nią wskazanym.

W pozwanym zakładzie pracy nie była prowadzona ewidencja czasu pracy. Czas pracy kierowcy obliczany był na podstawie tarcz tachografów.

Na potwierdzenie powyższego zostały sporządzone: w dniu 22 czerwca 2015 roku umowa zlecenia nr (...), której przedmiotem było kierowanie pojazdem ciężarowym w okresie od 22 czerwca 2015 r. do 30 czerwca 2015 r. za wynagrodzeniem brutto 190 zł, w dniu 22 czerwca 2015 r. umowa zlecenia nr (...) na okres od 22 czerwca 2015 r. do 31 lipca (...). oraz w dniu 3 sierpnia 2015 r. umowa zlecenia (...), która obejmowała okres od 3 sierpnia 2015 r. do 28 sierpnia 2015 r. Strony nie określiły wysokości wynagrodzenia. Wskazano, że dniu 29 sierpnia 2015 r. powód pokwitował odbiór kwoty 1785 zł. Podpisy złożone na umowie zlecenia nr (...) i rachunku do tej umowy nie należą do powoda.

/dowód: umowa zlecenia nr (...) k. 6, umowa zlecenia nr (...) k. 53, umowa zlecenia nr (...) k. 53, zeznania świadka A. Z. – e-protokół z 10 marca 2016 r. zapis 00:17:33-00:23:30, – e-protokół z 15 marca 2017 r. zapis 00:10:21, opinia biegłego z zakresu badań pisma k. 146-166/

W dniu 22 czerwca 2015 roku sporządzono pokwitowanie karty paliwowej. W lipcu 2015 r. natomiast sporządzono oświadczenie w przedmiocie wyposażenia pojazdu R. (...) o nr rej. (...). Podpisy złożone na wymienionych dokumentach nie należą do powoda.

/dowód: opinia biegłego z zakresu badań pisma k. 146-166/

Pod koniec września 2015 r. P. Z. na polecenie pozwanej wyjechał w trasę niesprawnym technicznie samochodem. Został zatrzymany do kontroli w dniu 6 października 2015 r. Wówczas zatrzymano dowód rejestracyjny naczepy zespolonej z ciągnikiem siodłowym kierowanym przez powoda z powodu braku ważnych badań technicznych jak również dowód rejestracyjny ciągnika siodłowego z powodu uzasadnionego podejrzenia wypalonych lusterek dwóch przednich reflektorów. Wydano powodowi pokwitowania zatrzymanych dowodów rejestracyjnych, ważne do dnia 8 października 2015 r. Powód w rozmowie telefonicznej z pozwaną obiecał, że przypilnuje pojazd do piątku – 9 października 2015 r. i uzgodnił z nią, że zespół pojazdów, którym się poruszał pozostawi w miejscowości K., skąd pozwana miała go odebrać. Powód wrócił do D. z innym kierowcą samochodu ciężarowego, skąd odebrała go żona A. Z.. Powód miał przy sobie rzeczy osobiste oraz kuchenkę gazową.

/dowód: zeznania świadka A. Z. – e-protokół z 10 marca 2016 r. zapis 00:17:33-00:23:30, – e-protokół z 15 marca 2017 r. zapis 00:10:21, zdjęcia k. 24-koperta/

Od dnia 9 sierpnia 2015 roku strony łączył stosunek pracy, na stanowisku kierowcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem brutto 1800 zł. Na tę okoliczność sporządzono umowy o pracę z dnia 17 sierpnia (...) i 1 października 2015 r. Podpisy złożone na umowach o pracę z dnia 1 października 2015 r. i 17 sierpnia 2015 r. nie zostały nakreślone ręką powoda.

Wynagrodzenie powoda obliczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 1800 zł brutto.

/dowód: zaświadczenie k. 48, opinia biegłego z zakresu badań pisma k. 146-166/

W ramach stosunku pracy powód wykonywał na rzecz pozwanej przewozy towarów. Czynności które wykonywał na podstawie umowy o pracę były tożsame z wykonywanymi przez niego na podstawie umów zlecenia. Warunki pracy i płacy również były jednakowe. Powód świadczył pracę w sposób zorganizowany przez pozwaną i podporządkowany.

/dowód: zeznania świadka A. Z. – e-protokół z 10 marca 2016 r. zapis 00:17:33-00:23:30, – e-protokół z 15 marca 2017 r. zapis 00:10:21, załączniki – zaświadczenie o działalności k. 10-23, karty drogowe k. 61-66/

Pismem z dnia 13 października 2015 r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu porzucenia pracy – nieobecności nieusprawiedliwionej od 9 października 2015 r. do 13 października 2015 r.

/dowód: rozwiązanie umowy o pracę k. 136/

W kserokopii protokołu zdawczo-odbiorczego (brak daty) wskazano, że P. Z. ureguluje na rzecz pozwanej kwotę 3040,50 zł z tytułu braków w wyposażeniu samochodu ciężarowego o nr rej. (...), o nr rej. (...), za zniszczenie auta stanowiącego własność K. W. (2), a nadto pokryje koszty związane z przejazdem samochodem o nr rej. (...). Kopia dokumentu złożona do akt sprawy zawiera podpis o treści (...), który nie został złożony przez powoda.

/dowód: zeznania świadka A. Z. – e-protokół z 10 marca 2016 r. zapis 00:17:33-00:23:30, – e-protokół z 15 marca 2017 r. zapis 00:10:21, opinia biegłego z zakresu badań pisma k. 146-166/

W indywidualnej liście płac wskazano, że powód za wrzesień 2015 r. powinien otrzymać wynagrodzenie w kwocie 1800 zł brutto, natomiast za październik 2015 r. 490,91 zł brutto plus ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w wysokości 428, 57 zł. W wyniku przeprowadzonych badań porównawczych podpisów stwierdzono, że podpisy na liście płac za październik 2015 r. i wrzesień za 2015 r. nie zostały nakreślony przez powoda.

/dowód: opinia biegłego z zakresu badań pisma k. 146-166/

Ostatnie wynagrodzenie powoda – za sierpień 2015 r. odebrała żona A. Z..

/dowód: zeznania świadka A. Z. – e-protokół z 10 marca 2016 r. zapis 00:17:33-00:23:30, – e-protokół z 15 marca 2017 r. zapis 00:10:21/

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, co do zasady.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach dokumentów, zeznaniach świadka A. Z., tarcze tachografów, opinię biegłego sądowego z zakresu z zakresu badań pisma.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. Z., albowiem były spójne i konsekwentne. Na ich podstawie Sąd miał możliwość poczynienia ustaleń w zakresie przyczyn rozwiązania z powodem umowy o pracę i towarzyszących temu okoliczności, ustalenia czy powód otrzymał wynagrodzenie za wrzesień i październik 2015 r. oraz czy w ramach stosunku cywilnoprawnego wykonywał czynności tożsame z tymi, które wykonywał na podstawie zawartych umów o pracę i w takich samych warunkach. Zeznania świadka w zakresie w jakim kwestionowała podpisy powoda na dokumentach przedstawionych przez pozwaną znajdują potwierdzenie w treści opinii biegłego z zakresu badań pisma.

Sąd przyznał w całości walor wiarygodności opinii biegłego z zakresu z zakresu badań pisma, uznając ją za rzetelną i sporządzoną zgodnie z posiadaną specjalistyczną wiedzą i wymaganymi kwalifikacjami. W ocenie Sądu biegły wyjaśnił w sposób szczegółowy wszystkie okoliczności, które były przyczyną przyjęcia przez niego określonych w opinii tez. Sąd uznał sporządzoną opinię za rzetelną podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Powyższej opinii Sąd dał wiarę w całości, albowiem biegły w sposób szczegółowy przedstawił okoliczności, jakie stały się podstawą wniosków w niej wskazanych, odwołując się do przeprowadzonych badań pisma. Wnioski wyciągane przez biegłego uznać należało za zgodne z zasadami logicznego rozumowania i wiedzy zawodowej. Żadna ze stron nie zgłosiła do opinii zastrzeżeń.

Sąd uznał, że dokumenty w postaci listy płac powoda za miesiąc wrzesień i październik 2015 r., pokwitowania przez powoda odbioru wynagrodzenia, treści umowy zlecenia nr (...) i rachunku do niej, a także umów o pracę nie są wiarygodnymi dokumentami gdyż z opinii biegłego z zakresu badań pisma jednoznacznie wynika, że podpisy na tych dokumentach nie zostały złożone przez powoda. Sąd nie dał wiary również dokumentom w postaci protokołu zdawczo-odbiorczego, pisma stanowiącego spis wyposażenia pojazdu z lipca 2015 r. oraz pokwitowania odbioru karty paliwowej albowiem strona pozwana nie przedstawiła oryginałów tych dokumentów. Biegły z zakresu badań pisma poddał analizie podpisy o treści (...), w wyniku której wskazał, że noszą one cechy podpisu powoda jednak nie można

w sposób jednoznaczny określić, czy P. Z. podpisał się na jednym z dokumentów, czy na żadnym, albowiem biegły dysponował jedynie kserokopiami wymienionych dokumentów, które mogły zostać spreparowane przez pozwaną.

Należy podkreślić, że protokół zdawczo-odbiorczego mógł być sporządzony wyłącznie po przerwaniu przez powoda realizacji przewozu w dniu 9 października 2015 r. Jak wynika z zeznań A. S. (2), nie było takiej sytuacji, w której powód mógłby podpisać taki dokument, ponieważ po zabezpieczeniu zestawu pojazdów na parkingu udał się w kierunku miejsca zamieszkania autostopem, mając ze sobą rzeczy osobiste, kuchenkę gazową i pościel. Nie miał możliwości zabrania ze sobą z ciągnika siodłowego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) rzeczy wymienionych w protokole zdawczo-odbiorczym /k. 60/ w postaci: kompletu kluczy S. w walizce, kompletu kluczy Y. w pokrowcu, kompletu kluczy oczkowych w czarnym pokrowcu, kluczy pojedynczych ze skrzynek narzędziowych i koła zapasowego 315/80/R/22,5 i nie posiadał takich rzeczy przy sobie w czasie, kiedy żona odbierała go z miejsca, do którego dojechał autostopem.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka R. B., albowiem świadek nie miał żadnej wiedzy w przedmiotowej sprawie. Dowód z zeznań świadka K. W. (3) został pominięty, ze względu na jego cofnięcie przez powoda z uwagi na niestawiennictwo świadka. Sąd pominął również dowód z przesłuchania świadka S. S. z uwagi na jego niestawiennictwo i niemożność doreczenia świadkowi wezwania mimo wielokrotnych prób. Dowód z przesłuchania stron sąd pominął, albowiem powód i pozwany nie stawili się na przesłuchanie pomimo wezwania w celu przesłuchania strony i nie usprawiedliwili swojej nieobecności.

W sprawie poza sporem pozostawało, że powód i pozwana nawiązali współpracę, w ramach której powód kierował pojazdami pozwanej, dokonując przewozu towarów. Sporne było natomiast, czy czynności te w okresie wskazanym w pozwie, wykonywał w oparciu o umowę o pracę, czy też w oparciu o innego rodzaju umowę. Spór dotyczył także sposobu wykonywania przez powoda czynności – a mianowicie tego, czy powód realizował przewozy pod kierownictwem pozwanej, czy w pełni samodzielnie; wreszcie czy ciążyły na nim obowiązki typowe dla zatrudnienia typu pracowniczego (obowiązek osobistego świadczenia pracy, obowiązek zgłaszania nieobecności w pracy itp.). Sporne pozostawało również, czy pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie za pracę za wrzesień i październik 2015 r. oraz czy była uprawniona do rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 kp.

W pierwszej kolejności należało ustalić, czy zachodziły podstawy do zastosowania przez pozwaną art. 52 § 1 k.p. i rozwiązania z powodem umowy o pracę z jego winy.

Na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. W przedmiotowej sprawie pozwana jako przyczynę rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia wskazała porzucenie przez niego pracy – nieobecność nieusprawiedliwiona w okresie od 9 października do 15 października 2015 r. Wskazana przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę jest nieprawdziwa i nieuzasadniona, gdyż powód nie stawiał się do pracy po 8 października 2015 r. w związku z pozostawieniem auta w miejscowości K.. Pozostawał do dyspozycji pozwanej i czekał na wyznaczenie mu pojazdu, którym ma dalej świadczyć pracę. W świetle powyższego, nie może być mowy o jakimkolwiek naruszeniu przez niego obowiązków pracowniczych.

W tym miejscu podkreślić należy, że do spełnienia warunku naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych niezbędny jest znaczny stopień winy pracownika, poprzez który rozumieć należy winę umyślną lub rażąco niedbalstwo. O istnieniu winy wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika. W razie rozwiązania umowy z tej przyczyny ocena rodzaju i stopnia winy pracownika powinna być dokonana w stosunku do naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jak i z uwzględnieniem zagrożenia lub naruszenia interesów pracodawcy (wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999r., I PKN 188/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 818). Istotnym zagadnieniem dla wykładni komentowanego przepisu jest rozumienie pojęcia winy. Zgodnie z tradycyjnym ujęciem rozróżnia się w niej element obiektywny i subiektywny. Element obiektywny polega na przypisaniu zachowaniu pracownika bezprawności, poprzez naruszenie obowiązujących norm prawnych lub zasad współżycia społecznego, zarówno poprzez działanie, jak i zaniechanie. Z kolei wymiar subiektywny odnosi się do świadomości pracownika,

który chce swoim zachowaniem wywołać określony skutek, lub godzi się na jego wywołanie, albo przewidując, że swoim zachowaniem może naruszyć obowiązujące przepisy bezpodstawnie, przypuszcza, iż tego uniknie, bądź też nie przewiduje takiej możliwości, chociaż powinien lub mógł ją przewidzieć.

W przedmiotowej sprawie w żaden sposób nie wykazano zawinienia po stronie powoda w przedmiocie wykonywanych przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych. Powód dopełniał swoich obowiązków pracowniczych, a zarzut pozwanej był nieprawdziwy, gdyż powód wykazywał gotowość do pracy i pozostawał do dyspozycji pozwanej, zaś zaprzestał jej wykonywania tylko i wyłącznie z przyczyn zachodzących po stronie pozwanej, która nakazała powodowi poruszać się niesprawnym technicznie zespołem pojazdów.

W związku z tym, że rozwiązanie umowy o pracę z powodem było niezgodne z prawem, Sąd na podstawie art. 56 § 1 k.p. zasądził na rzecz powoda odszkodowanie. Zgodnie z art. 58 k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 kp, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące. Mając na uwadze, że powód miał zawartą z pozwanym umowę o pracę na czas określony, obowiązywał go dwutygodniowy okres wypowiedzenia, należało przyznać mu odszkodowanie w kwocie 790,30 zł (punkt 2 wyroku).

O odsetkach ustawowych orzeczono zgodnie z art. 481 kc zasądzając je od dnia 13 listopada 2016 r. (data doręczenia pozwanej odpisu pozwu).

Powód domagał się również wynagrodzenia za pracę za wrzesień i październik 2015 r.

Zgodnie z regułą sformułowaną w art. 80 zdanie pierwsze k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną, a zatem za okres wrzesień i październik (od 1 do 13 października) powodowi przysługuje wynagrodzenie za pracę.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ostatnie wynagrodzenie powoda – za sierpień 2015 r. odebrała jego żona A. Z.. Ponadto z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego wynika, że listy płac za wrzesień i październik 2015 r. nie zostały podpisane przez powoda. Powód nie otrzymał wynagrodzenia za wrzesień i październik 2015 r. Pozwana poza listą płac nie przedstawiła żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że rozliczyła się z pozwanym z wynagrodzenia za pracę za wskazane wyżej miesiące.

Na rozprawie w dniu 15 marca 2017 r. pełnomocnik powoda – żona A. Z. oświadczyła do protokołu, że domaga się zasądzenia wynagrodzenia wyłącznie w oparciu o wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę, bez uwzględnienia należności z tytułu podróży służbowych. Wynagrodzenie zasadnicze powoda z umowy o pracę wynosiło 1800 zł.

Z powyższych względów sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda wynagrodzenie za wrzesień 2015 r. w kwocie 1800 zł i październik 2015 r. (za okres od 1 do 13 października 2015 r.) w kwocie 736,36 zł jak w pkt 2 wyroku, zasądzając na rzecz powoda kwotę łączną 2536,36 zł.

O odsetkach ustawowych orzeczono zgodnie z art. 481 kc zasądzając je od 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

Podniesiony przez pozwaną zarzut potrącenia kwoty 3040,50 zł nie zasługiwał na uwzględnienie.

Uwzględniając powyższe podkreślenia w szczególności wymaga, że zasady i dopuszczalność dokonywania potrąceń z należnego pracownikowi wynagrodzenia zostały uregulowane w kodeksie pracy w sposób wyczerpujący.

Zgodnie z art. 87 § 1 k.p. z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - podlegają potrąceniu tylko następujące należności:

- 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych,
- 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne,

3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi,

4) kary pieniężne przewidziane w art. 108.

Z brzmienia przepisu art. 91 § 1 k.p. wynika dalej, że należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Na gruncie regulacji powołanych przepisów nie budzi wątpliwości, że katalog należności, które podlegają potrąceniu na podstawie art. 87 § 1 k.p. jest zamknięty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2004 r., I PK 529/03, niepublikowany). Nie jest przy tym, zgodnie z powołanym przepisem, dopuszczalne potrącenie z przysługującego pracownikowi wynagrodzenia za pracę na podstawie oświadczenia pracodawcy, przedstawiającego pracownikowi wzajemną wierzitelność wynikającą ze stosunku pracy lub innego stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 217/03, OSNP z 2004r., Nr 24, poz 419). Potrącenie wierzitelności wzajemnej pracodawcy może być dokonane tylko na podstawie tytułu wykonawczego lub za zgodą pracownika, która dla swej skuteczności i ważności musi być wyrażona na piśmie (art. 91 k.p.).

Z kolei uzyskania zgody powoda na potrącenie z kwot przysługujących mu tytułem wynagrodzenia za pracę i odszkodowania jakichkolwiek należności strona pozwana w toku postępowania nie wykazała. Wskazać bowiem należy, że przedstawionemu protokołowi zdawczo odbiorczemu, nie zawierającemu daty, Sąd nie dał wiary. Pozwana przedłożyła na żądanie Sądu oryginały list płac, umów o pracę i umowy zlecenia. Nie złożyła natomiast oryginału protokołu, na który powołuje się w zakresie podniesionego zarzutu. Z opinii biegłego z zakresu badań pisma wynika, że podpis złożony na tych dokumentach nosi cechy podpisu powoda. Ze względu na brak oryginału nie można wykluczyć, że dokument ten został spreparowany, przy wykorzystaniu podpisu powoda z innego dokumentu. Okolicznościom podpisania ww. dokumentu zaprzeczyła również świadek A. Z.. Pozwana z kolei, w ramach rozkładu ciężaru dowodu nie udowodniła, że podpis złożony pod tym dokumentem rzeczywiście należał do powoda. Ponadto w protokole znalazł się zapis, że kwotę 3040,50 zł powód ureguluje w terminie 14 dni. W związku z brakiem daty sporządzenia protokołu, nie wiadomo, kiedy 14-dniowy termin miałby upłynąć. Nie zostało również potwierdzone w przedmiotowej sprawie, aby powód rzeczywiście miał zabrać ze sobą w dniu 8 października 2015 r. rzeczy wymienione w tym protokole, a stanowiące wyposażenie pojazdu. Z zeznań świadka A. Z. wynika bowiem, że powód miał przy sobie jedynie rzeczy osobiste i kuchenkę gazową i pościel. Nie miał fizycznej możliwości zabrania ze sobą dodatkowo rzeczy wymienionych w protokole zdawczo-odbiorczym. Ponadto A. Z. wskazała, że w późniejszym czasie nie miało miejsce żadne spotkanie powoda z pracodawcą, podczas którego kwestionowany protokół zdawczo-odbiorczy mógłby zostać sporządzony.

W świetle powyższego, zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną nie zasługiwał na uwzględnienie.

W dalszej kolejności ustalenia wymagała okoliczność świadczenia przez powoda pracy na rzecz pozwanej w okresie od 22 czerwca 2015 r. do dnia 1 października 2015 r.

W zakresie okoliczności spornych wersję powoda potwierdziła świadek A. Z., który sporadycznie jeździła z powodem w trasy, z relacji której wynika, że powód świadczył na podstawie stosunku cywilnoprawnego czynności kierowcy tożsame z czynnościami wykonywanymi na podstawie umów o pracę. Powód pracę świadczył poruszając się tym samym pojazdem, pod kierownictwem pozwanej, w miejscu i czasie przez nią wyznaczonym oraz w sposób ciągły.

Podstawę prawną żądania ustalenia stosunku pracy zawiera [art. 189 k.p.c.](#), stanowiący, że „powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny”. W orzecznictwie i piśmiennictwie nie budzi wątpliwości, że w razie sporu co do treści umowy lub rodzaju stosunku prawnego, na podstawie którego była świadczona praca, pracownikowi przysługuje roszczenie o ustalenie rodzaju i treści umowy właśnie w oparciu o treść [art. 189 k.p.c.](#) W ocenie Sądu powód miał interes prawny w zgłoszeniu żądania ustalenia istnienia stosunku pracy – i to również w sytuacji, gdy zgłosił także roszczenia pieniężne wynikające ze stosunku prawnego, co do którego domaga się wydania wyroku ustalającego. Co prawda z reguły sama możliwość zgłoszenia powództwa o świadczenie wyłącza możliwość dochodzenia ustalenia – gdyż mogąc dochodzić bezpośrednio

świadczenia, powód nie ma interesu w korzystaniu ze środka o bardziej ograniczonym zakresie, tj. powództwa o ustalenie – jednakże stosunek pracy wiąże się z tak daleko idącymi skutkami prawnymi, że w ocenie Sądu nie można przyjąć, że zgłoszone przez powoda roszczenia je wyczerpują. W tej sytuacji zdaniem Sądu powód nadal miał interes w ustaleniu istnienia stosunku pracy, niezależnie od dochodzenia od pozwanego roszczeń pieniężnych ze stosunku pracy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, powód wykazał w sposób przekonujący, że współpraca między stronami miała cechy stosunku pracy. Bezspornym było, że w okresie od 22 czerwca 2015 r. do 9 sierpnia 2015 r. tj. zawarcia pierwszej umowy o pracę, strony współpracowały ze sobą i współpraca ta miała charakter odpłatny. Zlecenie przewozów wykonywane w ramach stosunku cywilnoprawnego nie odbiegało od typowych zadań powoda w okresie obowiązywania umów o pracę. Z opinii biegłego z zakresu badań pisma wynika, że podpisy złożone na umowach o pracę nie należą do powoda, jednakże pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy o pracę w sierpniu i październiku 2015 r. i tego że w okresie od 9 sierpnia 2015 r. strony łączył stosunek pracy.

W świetle powyższego, można przyjąć, że współpracę tę cechowały istotne elementy stosunku pracy, została bowiem wykazana fundamentalna cecha stosunku nawiązanego w oparciu o umowę o pracę, tj. kierownicze podporządkowanie pracownika.

Sąd ustalił zatem, że powoda P. Z. łączył z pozwaną A. S. (1) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy w okresie od 22 czerwca 2015 roku do 9 sierpnia 2015 roku (pkt 1 wyroku). W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił (pkt 3 wyroku). Strony bowiem od dnia 10 sierpnia 2015 roku łączył stosunek pracy, na podstawie umowy o pracę z dnia 17 sierpnia 2015 r., co było okolicznością niekwestionowaną w przedmiotowej sprawie. Oddaleniu zatem podlegało dalej idące żądanie powoda ustalenia istnienia stosunku pracy. Sąd nie obciążył pozwanej kosztami procesu stosując w tym zakresie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym, w wypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępnie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej spór (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 03 lutego 2010r., II PK 192/09, Lex nr 584735 oraz z dnia 27 maja 2010r., II PK 359/09, Lex nr 603828). Przepis art. 102 k.p.c. nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Wskazanie w tym przepisie na dopuszczalność odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jedynie w wypadkach wyjątkowych („szczególnie uzasadnionych”) wyłącza możliwość stosowania wykładni rozszerzającej. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu sądu. Musi ona mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu, czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszności, wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Do wypadków „szczególnie uzasadnionych” należą zarówno okoliczności związane z przebiegiem procesu, do których zalicza się sytuacje wynikające z charakteru żądania, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności żądania itp., jak również leżące poza procesem. Wchodzi tu w grę sytuacja majątkowa i rodzinna strony (tak: Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 sierpnia 2012r., sygn. akt II CZ 93/12 , Lex nr 1219500).

W przedmiotowej sprawie wystąpił przypadek szczególny, o którym mowa w ww. przepisie. Nie jest znane miejsce zamieszkania pozwanej A. S. (1), która zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej w Polsce, nie przebywa w kraju, a kontakt z nią jest utrudniony. W konsekwencji, obciążenie pozwanej kosztami sądowymi byłoby niecelowe, z uwagi na trudności w ich ściągnięciu narażenie Skarbu Państwa na dodatkowe koszty.

W pkt. 5 wyroku Sąd nadał wyrokowi natychmiastowej wykonalności, co do kwoty 1.800 zł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., z którego wynika, że zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z

urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.